

2 Vi elsker vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler:
da går ungdom til dans
på dit bud, sankte Hans!
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig
tumler.

3 Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende!
men mod ufredens ånd
over mark, under strand
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde:
hver by har sin heks og hvert sogn sine trolde,
dem vil vi fra livet med glædesblus holde;
vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r
tvivlende kolde!

Holger Drachmann. Af eventyrkomedien »Der var engang —«, 1885,
5. akt, 2. billede. Sidste vers i slutningen af 5. akt udeladt.